

KÄK 1/95

**Turun Yliopiston
Savo-Karjalainen Osakunta
1925-1995**

PÄÄTOIMITTAJA

ANU STRANDMAN

TOIMITTAJAT

ANU FORSS

JUHA HEINÄNEN

PETRI KÄHKÖNEN

MINNA-LIISA MYLLER

ESA NOUSIAINEN

MARTTI PULKKINEN

TIMO RAUNIO

JOHANNA TUOMISTO

TAITTO

TAITTO-STRANDMAN

TOIM. POSTIOSOITE

SAVO-KARJALAINEN OSAKUNTA

REHTORINPELLONK. 4-6 B

20500 TURKU

☎ (921) 23 28 391

PAINOI

KIRJAPAINO KULMA

PAINOS

175 kpl

ISSN 0786-0315**Sisällysluettelo**

Pääkirjoitus	3
Inspektorin turinoita	4
Prof. Martti Pulkkinen	
Turun Yliopiston Savo-Karjalainen osakunta	6
Petri Kähkönen	
Akateeminen Karjala-Seura	12
Petri Kähkönen	
Vuosijuhlaetiketistä	14
Anu Forss	
Vaasan Savolaisten vieraana	17
Timo Raunio	
Osakunnan moraalinvartijan haastattelu	20
Timo Raunio	
Pielavesi	22
Esa Nousiainen	
Pulikka – itäsuomalaisen emännän brutaali taisteluväline	24
Juha Heinänen	
Salmiakkikossupullokilpailun ratkaisu	26
Timo Raunio	
Matkalla merten taa - SKO:laiset Tallinnassa	28
Minna-Lee Myller	
Jourupalsta	30
Asioista selvillä olevat tahot	

Piätoimitukselta

Kädessäsi on osakuntamme KÄK-lehden vuosijuhlanumero, johon toimituskuntamme on taasen kynäillyt ahkerasti juttuja. Tarkoituksena oli alunperin tehdä 70-vuotiaan tyyliin sopiva juhlan arvokas julkaisu, jossa käsiteltäisiin osakuntamme menneisyyttä, nykyisyyttä ja tulevaisuutta vakavahenkisesti. Tällä toimitushenkilöstöllä se ei kuitenkaan (onneksi) onnistu, vaan tasapainoilemme historian ja viihteen välillä kuin trivial pursuitissa konsanaan.

Seitsemänkymmenvuotiseen taipaleeseen liittyen on mukana kaksi juttua, joista toisessa kerrotaan osakuntamme vaiheista, ja toisessa Akateemisesta Karjala-Seurasta, joka vaikutti 30-luvulla myös yliopistolaitoksen sisällä. Osakunnan ja sitä edeltäneen Savo-Karjalaisen kerhon toiminnan pääasiallinen tarkoitus on ollut tarjota vastapainoa opiskelulle lähinnä hauskanpidon merkeissä. Päivänpolitiikka ja yhteiskunnalliset tapahtumat ovat kuitenkin vaikuttaneet opiskelijoiden elämään, ja sitä kautta heijastuneet myös kerhon/osakunnan toimintaan.

1970-luvun opiskelijapolitiikoinnin ollessa hurjimmillaan osakunnan linjana oli puoluetistelusta erossa pysyttely. Tämä linja on pitänyt, ja pyrkimyksenä on ollut erilaisten ihmisten ja mielipiteiden yhteensovittaminen, ja keskittyminen osakuntatoimintaan. Sosiaali- ja koulutuspoliittiset asiat on myös jätetty enemmän ainejärjestöille ja ylioppilaskunnalle.

Osakunnan linjana on maakuntahenkisyys ja hauskanpito, ja koska niin ollut jo 70 vuotta, näkyyköön se myös tässä vuosijuhlanumerossa. Historiapitoisten juttujen lisäksi lehdessä on matkakertomuksia, moraalinvartijan haastattelu, sensaatiomainen paljastus pulikan todellisesta käyttötarkoituksesta, ja muita kääkkimäisiä juttuja. Tulevaisuuden suuntaviivoja emme ole pohtineet, mutta inspektorin turinapalstalla käsitellään niitäkin.

Omasta puolestani toivotan herkkiä lukukokemuksia tämän lehden parissa, ja toivottavasti näemme vuosijuhlissa

terveisin Anu Eläkeläinen

Inspehtorin turinoita

Hyvä tapa on että yli kaksi vuotta vanhoja juttuja saisi kertoa vain pari lausetta, mutta aikaisempia inspehtoreja ja yliopistomme merkkihenkilöitä kuvattaessa sallittakoon tarvittaessa poikkeus sääntöön. Henkilökohtaiset kokemukset heistä ovat rajalliset, mutta en malta olla paljastamatta nimien takaa osakuntalaisten katseltavaksi eräitä heidän piirteistään.

Varhaisin muistoni liittyy *Tauno Nurme- laan*, joka oli isäni luokkatoveri Viipurin klassillisesta lyseosta. 'Tanu' liittyi tarinoissa luokan vahvaan jalkapallojoukkueeseen. Humanisti 'Tanun' ja teologi 'Jallun' (isäni) tapaamisissa molemmat olivat riittävän vanhoja keskittyäkseen vain Wiipuriin.

Tähtitieteilijä *Väisälä* herätti minussa kauteutta ensi silmäyksellä: hänellä oli liian kaunis vene: hänellä kaksimastoinen, solakka unelmapursi ja minulla vain yksimastoinen HAI. Koska pojumme olivat Turun Pursiseurassa vierekkäin – eihän 50-luvulla montaa purjevenettä sodanjälkeisessä Turussa ollutkaan – en voinut välttää toistuvilta kateuden puuskilta. Hän oli piirtänyt veneensä huippufyysikon tarkkuudella, ja se purjehti todella kauniisti SKOn kevätpurjehduksilla. Viimeksi näin kaunottaren merellä toissa kesänä, varmaankin sukulaismiehellä.

Kaarlo Hartialasta, Helsingin Yliopiston fysiologian tuoreesta dosentista ja sisätautieläkäristä, tuli Eeva Jalaviston sijasta v. 1955 Turun Yliopistoon fysiologian ensimmäinen professori. Helsingin kaudella tutkimme yhdessä detoksikaatiota. Sen tiimoilta jat-

koimme Turussa. Pahimpien Pariisin ylioppilasliikehdintöjen ja mies/ääni periaate- taistelujen tuoksinnassakin hän aina va- kuutti, että kyllä ylioppilaiden kanssa voi puhua. Kolmikantahan siitä syntyikin. Ymmärrän hänen tuskansa yliopistoa uh- kaavasta hallinnollisesta kaaoksesta. Tuskin kuitenkaan osakunta/opiskelijat saivat hänelle infarktia aikaiseksi...

Jaakko Nousiainen tuli tutuksi jatko- opintojen aikaan 60-luvun alussa, jolloin hän intoili politiikasta ja nykyinen inspehtori tieteestä yleensä. Häntä on mainittu "osakunnan varsinaiseksi inspehtoriksi", eikä syyttä. Käsitykseni mukaan Jaakko järjesti muun muassa osakunnan repsahtaneet raha-asiat nykyiselle, vaappuvalle, mutta varmalle tolalle. Hän ei nykyisenä kanslerina henkilökuvaa kaipaa. Osakunta saa häneltä edelleenkin paljon.

Mitä olisi osakunta ilman kulinaristista tiedekuntaa ja kurkijokelaista *Mauno Mielos- ta*. Tiemme melkein kohtasivat yhteisessä Elisenvaaran oppikoulussa, mutta Mauno oli ylemmällä luokalla.

Kalakukkokirurgian ensimmäisen profes- sorin *Saku Klossnerin* isä tuli Karjalaan syntymäkuuntaani Valkjärvelle juustomes- tariksi, osin isoisäni puuhaamana. Tämä oli meidän onnemme – silloin ja nyt. Kuka meidät suomalaiset olisi opettanut teke- mään juustoa ja nykyisen k-k-kirurgian professorin leikkaamaan kalakukkoa oikein, ellei kunnan sveitsiläinen!

Että näin pieni tämä Suomi...

*****

Muuten sukuseurat yleistyvät Turun Sa- nomien ja muiden huhujen mukaan kohi- nalla. Aikaisemmin vain metsäistä Suomea teollistaneet suvut Skotlannista, Saksasta tai Ruotsista ja jopa juutitkin kokoontuivat

seuroihinsa mutta nyt suomalaisetkin... Kekkosten suku toimii oikein talonpoikais- svun mallina sukututkija Voipion uudessa kirjassa. Kansatieteilijät ovat tällalailta pos- timerkkeilleet ja keränneet sukua laajalti.

Nyt on geneetikkojen vuoro tutkia SKOlaisista AGUa ja Fragile-Xää: jokaisella meistä on useita, ehkä 10-15 geenivirhettä (ja aivotoiminnasta se näkyy!). Fragile-Xät on erikoisen yleisiä Savossa, koska muilla ei ole ollut sinne oikein asiaa... Savolaista ja karjalaista identiteettiä tullaan tulevaisuudessa katsomaan eri näkökulmasta. Suvuilla ja heimoilla tulee olemaan voimakas yhteinen intressi hoitaa perimää ja tuottaa eikehitysvammaisia, aivotoiminnaltaankin asiallisia jälkeläisiä. Tohtori Markku Ryyinä-

sen kaltaisia savolaisuuden (karjalaisuuden) tutkijoita tarvitaan kipeästi. Osakunnan on syytä seurata soihdunkantajana savokarjalaisuuden nykytodellisuutta.

Olisiko osakunnalla syytä ottaa yhteyttä heräävään suomalaiseen sukuseuraverkostoon, savolaisen ja karjalaisen identiteetin uuteen ilmenemään ja jos niin miten?

Turinoi Inspektori

**oikealla kastelulla
ja
lannoituksella
kasvaa
osakuntamaaperästä
mukavia
opiskelijantaimia.**

**Savo-Karjalainen
osakunta.**

**Taimitarhausta
jo vuodesta
1925.**

TURUN YLIOPISTON

SAVO-KARJALAINEN OSAKUNTA

1925-1995

Turun Suomalainen Yliopisto perustettiin 1920 ja ovensa uusi yksityinen opinahjo avasi kesällä 1922. Tällöin perustettiin myös Turun Yliopiston Ylioppilaskunta, joka ensi alkuun tarjosi uuden korkeakoulun pienelle opiskelijajoukolle riittävän yhdessäoloorganisaation. Opiskelijamäärän suhteellisen nopea kasvu loi kuitenkin jo varsin pian tarpeen myös muille, pienemmille korporaatioille. Satakuntalaiset ylioppilaat perustivat oman maakuntakerhon 1925, jolloin myös Savo-Karjalainen Ylioppilasseura sai alkunsa. Seuraavana vuonna perustettiin Hämmäläinen kerho ja vuoden 1928 aikana Varsinaissuomalainen ja Pohjalainen kerho. Perusta Turun Yliopiston osakuntalaitokselle oli luotu.

Marraskuun 6.päivänä 1925 kokoontui joukko itäsuomalaisia opiskelijoita Turun Yliopiston Ylioppilaskunnan tiloihin perustamaan itselleen yhteenliittymää. Korporaatio perustettiin ja se sai nimekseen Savo-Karjalainen Ylioppilasseura. Uuden seuran tarkoitus oli "yhdistää karjalaisiin ja savolaisiin lukeutuvat Turussa opiskelevat ylioppilaat toveripiiriksi, ylläpitämään jäsenisään isänmaan ynnä suomalaisen kansallisuuden rakkautta, tarjoamaan heille tilaisuutta jalostavaan toverielämään sekä herrättämään ja vireilläpitämään heissä harrastusta tieteelliseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan Savon ja Karjalan hyväksi." Perustavassa kokouksessa päätettiin myös viettää seuran vuosipäivää Pedri Shemeikan päivänä 11.4. sekä kutsua yliopiston opettajakuntaan kuuluvia henkilöitä seuran seniorijäseniksi.

20- ja 30-lukujen Savo-Karjalainen Kerho

Savo-Karjalaisen Ylioppilasseuran, jonka nimi muuttui 30-luvun alussa Savo-Karjalaiseksi Kerhoksi, toiminta sai vakiintuneet muotonsa jo 20-luvun lopussa. Kerhon toiminta oli vapaamuotoista ja kaikenlaista virallista jäykistelyä pyrittiin välttämään. Illanistujaiset, retket, juhlat ja maakuntakiertueet muotoutuivat keskeisiksi

toimintatavoiksi. Usein kokoonnuttiin jonkun jäsenen luokse nauttimaan maakunnasta saapunutta kalakukkolähetystä. Retkeilyä harrastettiin niin Turun lähiympäristössä kuin kauempanakin; ahkerasti vierailtiin Helsingin itäsuomalaisten osakuntien luona. Kerhon jäsenmäärä oli ennen sotia muutamia kymmeniä. Eniten jäseniä, n.50, kerhoon kuului 20- ja 30-lukujen vaihteessa.

Oman kerhonauhan S-KK sai vuonna 1930 muiden Turun Yliopiston maakuntakerhojen tapaan. Väreiksi tulivat maakuntien värit punainen, musta ja keltainen. Tämä nauha on edelleen käytössä SKO:n osakuntanauhana.

Vuonna 1930 näki päivänvalon myös toinen osakunnan näkyvä tunnus: Käk. Jo näytenumerossaan lehti julisti poliittiseksi kannakseen puna-musta-keltaisen, jossa punainen tarkoittaa kommunismia, musta fasismia ja keltainen mongolismia. Samaan hengenvetoon lehti ilmoitti, ettei se kannata yhtäkään näistä aatteista. Sotia edeltävän ajan Käet olivat käsin kirjoitettuja ja ne ilmestyivät tavallisesti vuosi- ja seniorijuhlien aikoihin.

Tärkeä osa Savo-Karjalaisen Kerhon toimintaa olivat maakuntakiertueet, joita tehtiin Itä-Suomeen lähinnä Turun Yliopiston tunnetuksi tekemiseksi. Kiertueilla jär-

1930-luvun tyyliä Turun linnan puistossa. Helsingin Karjalaisen osakunnan Humanistikerho (KOHU) vieraana Savo-Karjalaisen kerhon luona.

jestettiin iltamia, joissa kerholaiset esittivät mm. näytelmiä. Suosio saattoi olla suurikin; muuan Jäntti-niminen mies lausahti Maaningalla kiertuelaisia järven yli soutaessaan: "On teällä ollu kaekenlaesija kiertuveita. Kansallisteatterin ja muijien, mutta kyllä tämä olj paras."

O alte Burschenherrlichkeit...

Savo-Karjalainen Kerho tunnettiin hauskana ja välittömänä yhteisönä. Suuri vaikutus tähän maineeseen oli kerhon juhlilla. Shemeikan päivänä huhtikuussa vietettiin kerhon vuosijuhlaa, jonka muodot ovat säilyneet kuta kuinkin samoina näihin päiviin. Juhlailallinen, puheet, tervehdykset ja maakuntalaulut kuuluivat vuosijuhlien ohjelmaan jo 1920-luvulla. Pääjuhlan jälkeen ilonpito jatkui tavallisesti tanssin merkeissä pikkutunneille.

Loka-marraskuussa vietettävä seniorijuhla sai sekin alkunsa 20-luvun lopulla. Aluksi sen järjestivät seniorit, mutta pian valmistelut siirtyivät junioreiden harteille.

Jo tällöin notkuivat pöydät seniorijuhlissa kalakukoista, karjalanpiirakoista ja kokkelepiimästä.

Viimeksi mainitusta nautintoaineesta ja sen valmistamiseen liittyvistä ongelmista sai alkunsa osakuntamme erikoisuus: Kulinaarinen tiedekunta. Vuoden 1931 seniorijuhlissa esitti T.J. Kukkamäki latinankielisen kulinaarisen väitöskirjansa, jonka nimi kuului suomeksi: "Savolaisen kokkelepiimän happaneminen ja juokutus erilaisissa olosuhteissa ja näiden seikkojen vaikutus piimän kulinaariseen tehokkuuteen". Professori Yrjö Väisälän toimiessa vastaväittäjänä väitöskirja hyväksyttiin ja samassa tilaisuudessa perustettiin Kulinaarinen tiedekunta edistämään vastaavanlaista tutkimustoimintaa. Tästä eteenpäin onkin Kulinaarisen tiedekunnan kokous ollut yksi seniorijuhlan ehdottomia kohokohtia.

1930-luvun ylioppilaat elivät viimeistä vanhan kunnan "student as such" -aikakauden kukoistusta. Opintojen ohella oli hyvin aikaa ottaa osaa ylioppilaselämän riemuihin. Kiristytvä maailmanpoliittinen

Savo-Karjalaisen Osakunnan perustava kokous 9.5. 1957. Pöydän päässä inspehtori Kaarlo Hartiala, oikealla kuraattori Mauno Mielonen.

tilanne ja viimein toinen maailmansota muuttivat kuitenkin kaiken.

Reikäompelua ja viihdytyskiertueita

Toisen maailmansodan aikana Savo-Karjalaisen Kerhon toiminta laantui luonnollisista syistä: miehet olivat rintamalla, monet naisista kotirintaman töissä ja koko Turun Yliopistokin oli suljettu lukuvuoden 1941-42. Sotavuosina kerhon vähäistä toimintaa ylläpitivät naiset. He korjasivat reikäompeluilloissa vanhaa vaatetavaraa lähetettäväksi Itä-Suomeen sodasta kärsineille perheille. Muutamia kerhon naisista osallistuivat myös lauluyhtye "Sirkat" -nimisenä kokoonpanona rintamille järjestetyille viihdytyskiertueille.

Hiljaiseloa

Sotien jälkeen Savo-Karjalainen Kerho aloitti toimintansa keväällä 1945 kerhon 20-vuotisjuhlien järjestämisen merkeissä. Enti-

seen vauhtiin ei toiminta kuitenkaan pääsyt. Koko seuraavaa kymmenvuotiskautta 50-luvun puoliväliin voi luonnehtia hiljaiselon kaudeksi. Kerhon tärkeimmät – ja lähes ainoat – tapahtumat olivat vuotuiset juhlat ja harvat teeillat. Epäiltiin koko kerhon pikku hiljaa hiipuvan pois.

Maakuntakerhosta osakunnaksi

Turun Yliopiston opiskelijamäärä kasvoi nopeasti 1950-luvulla. Tämä loi paineita ylioppilaskuntaa ja paikalleen jämähtäneitä maakuntakerhoja kohtaan. Ylioppilaskunta siirsi beaanien koulutuksen 1955 maakuntakerhojen hoidettavaksi, mikä lisäsi nopeasti kerhojen jäsenmäärää. Kerhojen nopea kasvu sai niiden vanhat ja vapaamuotoiset organisaatiot natisemaan liitoksissaan. Tämä sekä kerhojen toimintaan kohdistunut arvostelu sai aikaan keskustelua osakuntajärjestelmään siirtymisestä.

Lopullisen sysäyksen osakuntien syntyyn antoi ylioppilaskunnan sääntömuutos,

jonka mukaan ylioppilaskunta saattoi jatkautua osakuntiin. Savo-Karjalainen Kerho julistautui osakunnaksi ensimmäisenä Turun Yliopiston maakuntakerhoista 9.5.1957. Osakuntajärjestelmään siirtyminen kasvatti ja monipuolisti entisen maakuntakerhon organisaatiota. Tärkeimmät uudet virat olivat inspehtori ja kuraattori. Savo-Karjalaisen Osakunnan ensimmäiseksi inspehtoriksi tuli professori Kaarlo Hartiala ja ensimmäiseksi kuraattoriksi Mauno Mielonen.

Kuohuva 60-luku

Savo-Karjalaisessa Osakunnassa oli 1960-luku aktiivisen ja monipuolisen toiminnan aikaa. Edellisen vuosikymmenen lopulla alkanut osakuntien pakkojäsenyys takasi jäsenmäärän nopean kasvun. Toimitilat SKO sai Ylioppilastalo A:n alakabinetista, joka nykyisin on TYY:n käytössä.

Monet yhä elävät osakunnan toimintamuodot ovat peräisin 60-luvulta. Vuosikymmenen aikana perustetuista useista kerhoista toimii edelleen punaviinin maiste-

luun keskittyvä Chevaliers de la Table Rouge (ChTR). Kyykkääminenkin ja kyykän akateemisiin maailmanmestaruuskilpailuihin osallistuminen aloitettiin samaisella vuosikymmenellä.

60-luku oli myös osakuntavierailujen kulta-aikaa. Helsingin itäsuomalaisiin osakuntiin (WiO, KO, SavO, KyO) pidettiin yhteyttä entiseen malliin. Uusia suhteita luotiin Åbo Akademin Östra Finlands Nationiin sekä Ruotsiin eräisiin ruotsalaisiin ja myös emigranttivirolaisiin korporaatioihin.

Vilkkaan vuosikymmenen loppu toi mukanaan muutoksen osakuntaelämässä. Vuonna 1969 purettiin päätös ylioppilaskunnan jakautumisesta osakuntiin ja samalla lakkasi myös osakuntien pakkojäsenyys. SKO:n jäsenmäärä putosi nopeasti 70-luvun alussa noin tuhannesta jäsenestä kolmeen sataan tämän päätöksen seurauksena. Tällöin alkoi myös opiskelijaelämän voimakas politisoituminen. SKO otti osaa 1969 tapahtuneeseen Turun Ylioppilaslehden polttotempaukseen, jolloin vasemmistopoliittiseksi julkaisuksi muuttuneen TYL:n numeroita poltettiin Turun torilla. Osakunta sai

Herrat kaatavat olutta daamiensa kenkään nauttiakseen "naistenkaljan" vuosijuhlien jatkoilla 1960-luvulla.

paljon negatiivista julkisuutta ja yli 40 osakunnan jäsentä erosi SKO:sta vastalauseeksi tapahtuneelle. Tämän jälkeen poliittisia kannanottoja pyrittiin varomaan. 70-luvulla SKO:n onnistuikin jäädä myös osakuntiin kohdistuneen politisoitumisen ulkopuolelle.

Olutta ja osistansseja

Ylioppilaskunta hääti SKO:n A-talon alakabinetista 1973 tarvitessaan tiloja omaan toimistokäyttöön. Vuonna 1975 löytyi SKO:n tilaongelmille ratkaisu ja alkoi jo kaksi vuosikymmentä kestänyt yhteiselo Satakuntalais-Hämäläisen Osakunnan kanssa Yo-talo B:n alakerrassa. Tällöin alkoi myös osistanssien ja yhteistilaisuuksien järjestämisen aika, joka sellaisenaan jatkui aina 80-luvun lopulle saakka. Tosin osakunnan muuttumista "pelkäsi välikaljakapakoitsijaksi" myös kritisoitiin, mutta taloudelliset arvot painoivat luonnollisesti vaakaa oluemyynnin ja tanssien sekä rock-konserttien järjestämisen puolelle.

Kulta-ajasta aallonpohjaan...

Hiljaisen 70-luvun jälkeen koitti 80-luvulla taas uusi osakunnan kukoistusaika. Osistanssit tuottivat, uusia jäseniä liittyi runsaasti vuosittain, juhla- ja lauluperinne kokivat renessanssin, alettiin järjestää kesäpäiviä Itä-Suomen kunnissa, Käk/ Käenpiika ilmestyi monta kertaa vuodessa, osista remontoitiin jne.

Keskiostravintoloiden nopea lisääntyminen ja Ainejärjestökeskuksen (AJK) tulo keskeiseksi opiskelijabileiden järjestämispaikaksi saivat aikaan sen, että osistanssien järjestäminen lopetettiin kannattamattomana 80- ja 90-lukujen taitteessa. Tämä teki suuren loven osakunnan tuloihin. Kun sa-

maan aikaan pitkään osakunnassa aktiivisesti vaikuttanut sukupolvi alkoi valmistua ja jättää osakuntapuuhat eikä uusia jäseniä onnistuttu juuri houkuttelemaan toimintaan mukaan, oltiin nopeasti aallonpohjassa. Uusia jäseniä ei tullut, monet vanhoista toimintamuodoista kituivat väenpuutteen takia ja uusia toimintoja oli vaikea keksiä.

...ja uuteen nousuun

Osakunnan elämä muistuttaa aaltoliikettä. On hiljaisia kausia ja niiden jälkeen taas aktiivisia aikoja. 1990-luvun alun hiljaisen kauden jälkeen alkoi nousun merkkejä näkyä viimeistään syksyllä 1993, jolloin osakunta pitkästä aikaa sai useita kymmeniä uusia jäseniä. Uuden aktiivipolven mukaan tulo alkoi heti näkyä niin päivystyksissä, juhlissa kuin muissakin osakunnan tapahtumissa osanottajamäärien kasvuna ja yleisenä vireytenä. Parin viime vuoden aikana SKO:n aktiiviväessä on tapahtunut varsin totaalinen sukupolvenvaihdos. Uusi osakuntalaisveri on elvyttänyt ja vireyttänyt monia hiipumassa olleita toimintamuotoja ja uusiakin, esim. juhlien jatkojen innokas ohjelmaesitys, on syntynyt. Osistoimintakin näyttää hieman virkistyneen vuosien laman jälkeen.

Summa summarum: osakunnan ja sen edeltäjän maakuntakerhon tie on ollut pitkä ja monivaiheinen. Tieltä ei ole puuttunut mutkia, ei ylä- eikä alamäkiä ja välillä on menty reilusti metsäänkin ja lyöty päätä Karjalan mäntyyn. Mutta yksi on pysynyt aina iloiselta 1920-luvulta lamaiselle 1990-luvulle: savo-karjalainen huumori, lupsakkuus ja välittömyys, tietty SKO:lainen konsailematon henki. Se on ja pysyy yhtenä Savo-Karjalaisen Osakunnan valteista, jota myös tulevaisuuden on syytä vaalia.

Kuvassa viereisellä sivulla Savo-Karjalaisen Osakunnan hallitus vuosimallia 1995. Ylärivissä vasemmalta taloudenhoitaja Esa Nousiainen, isäntä Petri Kähkönen, emäntä Minna-Liisa Myller ja ulkoasiainsihteri Timo Raunio. Alarivissä vasemmalta pääsihteri Anu Jokela, kulttuurisihteri Sari Hyvönen, I kuraattori Anu Forss, II kuraattori Johanna Tuomisto ja sisäasiainsihteri Säde Vainio. Kuvasta puuttuvat tiedotussihteri Perttu Keinänen ja apusihteri Tom Pylkkänen.

Myös kulinaarinen tiedekunta on pysynyt vauhdissa mukana. Tiedekunnan herrat selvittelevät virka-anomusten ruuhkaa syksyn 1994 seniorijuhlassa. Vasemmalta kul.tdk:n dekaani Mauno Mielonen, I kuraattori Anu Strandman, kul.tdk:n notaari Jouko Lehtonen ja emäntä Johanna Tuomisto.

AKATEEMINEN KARJALA-SEURA

Ensimmäisen tasavallan radikaali opiskelijaliike

Akateeminen Karjala-Seura oli maailmansotien välisen ajan merkittävin opiskelijaliike Suomessa. Seura toimi vuosina 1922-1944 ja se vaikutti varsinaisen toimintansa ohella myös ajan ylioppilassukupolvien koko aatemaailman muovautumiseen. Mutta mikä Akateeminen Karjala-Seura oikeastaan oli?

Akateeminen Karjala-Seura perustettiin Helsingissä syksyllä 1922. Perustamisen taustalla oli suomalaisten Itä-Karjalaan suuntautunut epäonnistunut sotaretki, jonka tarkoituksena oli ollut tukea Itä-Karjalan kansannousua sekä liittää Viena ja Aunus Suomen yhteyteen. Uusi ylioppilasjärjestö perustettiin siis ajamaan Karjalan asiaa. Tarkoitus oli toimia eräänlaisena kansallisenä "pahana omatuntona", jottei Itä-Karjalaan suuntautuva suomalainen ekspansiopyrkimys pääsisi unohtumaan.

Seuran perustamisen tausta vaikutti myös AKS:n aatemaailmaan ja sen kehitykseen. AKS:n tavoitteena oli Suur-Suomi, johon kuului olennaisena osana myös Itä-Karjala. "Vienan lahdesta Laatokkaan me piirrämme miekalla rajan" -lausahdus määritteli uuden, suuren Suomen itärajan. Tätä tavoitetta ei uskottu saavutettavan rauhanomaisin keinoin vaan aseellisen ekspansion avulla. Tästä syystä AKS painotti sotilaskoulutuksen ja maanpuolustushengen merkitystä. Seurasta itsestäänkin muotoutui sotilaallisesti organisoitu, autoritaarinen ja jäsentensä toimia valvova järjestö.

Toinen keskeinen perusjuonne AKS:n ideologiassa lähti sekin Suur-Suomi -ajatuksesta. Jotta tavoitteeseen eli Suur-Suomeen olisi päästy, täytyi koko Suomen kansa koota tämän tavoitteen taakse. Tämä puolestaan vaati tiettyä kansallista ideologiaa ja kansan yhtenäistämistä. AKS pyrki kansan yhtenäistämiseen eri aikoina eri

lohkoilla: 1920-luvulla eheyttämispyrkimykset keskittyivät valkoinen-punainen -ristiriidan tasoittamiseen, lapuanliikkeen vuosina AKS osallistui kommunismin vastaiseen toimintaan kansallisen eheyden nimissä ja maan kielelliseen yhtenäistämiseen yritettiin pyrkiä 1930-luvun mittaan.

Akateeminen Karjala-Seura oli tyyppillinen maailmansotien välisen ajan oikeisto-radikalistinen liike. Tämä näkyi erityisesti siinä, miten suhtauduttiin omiksi ja vieraksi koettuihin ryhmiin. Maailma nähtiin mustavalkoisena. Venäläisyys oli AKS:n mukaan pahasta, sitä tuli vihata. "Pirua ja ryssää vastaan" oli tunnettu seuran iskulause. Ruotsin kieli ja suomenruotsalaiset joutuivat myös AKS:n silmätikuksi, sillä kaksikielisyyden katsottiin heikentävän kansallista yhtenäisyyttä. Tämä näkökohta tuli erityisesti esiin 1930-luvulla käydyssä Helsingin yliopiston täydelliseen suoma-laistamiseen tähdänneessä taistelussa, johon AKS otti innolla osaa.

Akateeminen Karjala-Seura oli suljettu miesseura, joka valikoi tarkkaan jäsenensä. Tiukoista jäsenvalintaperiaatteista huolimatta seuran jäsenmäärä kasvoi nopeasti. Samalla kasvoi seuran vaikutusvalta. Seura oli dominoivassa asemassa helsinkiläisessä ylioppilaselämässä ja myös Ylioppilaslehti joutui AKS:n käsiin. Helsingin pääseuran ohella seuralla oli osastoja myös muissa suomenkielisissä korkeakouluissa. Yksi näistä oli Turun Yliopisto.

AKS Turussa

Akateeminen Karjala-Seura toimi siis myös Turussa. Turun Suomalaisen Yliopiston opiskelijain keskuuteen perustettu AKS:n Turun Osasto sai toimintansa vauhtiin vuosien 1924-25 aikana. AKS:n aatteet lankesivat Turun Yliopiston ylioppilaiden piirissä suotuisaan maaperään, sillä olihan koko yliopiston synty tulosta taistelevasta suomalaisuusliikkeestä, joka myös elähdytti uuden korkeakoulun toimintaa sen alkuvuosikymmeninä. Yhtenä symbolisena osoituksena yliopiston ja AKS:n periaatteiden samankaltaisuudesta voi pitää sitä, että yliopisto vuokrasi tiettyssä vaiheessa AKS:lle toimistotilat yliopiston rehtorin työhuoneen vierestä.

Millaista toimintaa AKS:n Turun Osasto sitten järjesti? Osaston toiminta jaettiin sisäiseen ja ulkoiseen lohkoon. Sisäinen toiminta käsitti uusien jäsenten kasvatuksen, osaston kokoukset ja veljesillat. Ulospäin suuntautuva toiminta käsitti puolestaan kolme merkittävää työsarkaa: heimotyön, suomalaisuustyön ja maanpuolustustyön. Heimotyötä tehtiin erityisesti lähettämällä osastosta puhujia lähiseudulle erilaisiin tilaisuuksiin sekä järjestämällä Turussa yhdessä ylioppilaskunnan kanssa heimojuhlia. Suomalaisuustyötä tehtiin esim. järjestämällä mainoskulkueita kotimaisten teollisuustuotteiden myynnin edistämiseksi. Maanpuolustustyö keskittyi 1930-luvun loppuun, jolloin AKS:n aloitteesta ylioppi-

laskunnassa aloitettiin maanpuolustuskoulutus.

AKS:n Turun Osaston vaikutus Turun Yliopiston Ylioppilaskuntaan oli suuri. Noin 30% ylioppilaskunnan miesjäsenistä kuului osastoon. Seuran edustus ylioppilaskunnan johdossa oli merkittävä ja AKS:läiset aatteet tulivat etusijalle myös ylioppilaskunnassa. Tämä näkyi ylioppilaskunnan ulospäin suuntautuviissa kannanotoissa ja vaikutti myös siihen, että Turun Yliopiston Ylioppilaskunnan ja Åbo Akademis Studentkårenin suhteet katkesivat 1935. Välikirko kesti aina talvisotaan asti.

Akateeminen Karjala-Seura lakkautettiin syksyllä 1944 välirauhansopimuksen fasisistien järjestöjen lakkauttamista koskevan pykälän nojalla. Pääseuran arkisto Helsingissä tuhottiin pelättäessä sen joutuvan valvontakomission ja Valpon käsiin. AKS:n aika oli ohi.

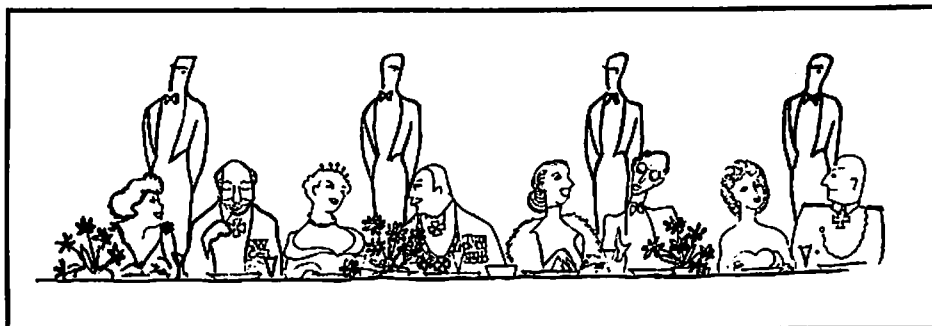
KIRJALLISUUTTA

Risto Alapuro: Akateeminen Karjala-Seura.
Matti Klinge: Ylioppilaskunnan historia 4.
Toivo Nygård: Suur-Suomi vai lähiheimolaisten auttaminen.
Seppo Okko – Heikki Paloheimo: Turun Yliopiston Ylioppilaskunta 1922-1972.

Taittajan kahvitauko

Vuosijuhlaetiketistä

Olet tämän Käen välissä saanut kutsun osakunnan 70-vuotisjuhliin. Ne ovat akateemisen perinteen mukaiset juhlaillalliset, jotka – ainakin minusta – jokaisen opiskelijan tulisi kokea ainakin kerran. Akateeminen juhla tuo mukanaan joitain "kiemuroita", jotka on hyvä tietää, mutta ne eivät sinänsä ole jäykistelyä jäykistelyn vuoksi, vaan sääntöjä juhlien sujumiseksi. Säännöt on hyvä tuntea, mutta toisaalta hyvä, luonnollinen käytös ja muiden menettelyn seuraaminen auttavat pitkälle. Juhliinhan tullaan kuitenkin pitämään hauskaa, eikä tarkkailemaan toisten mokia.

Ensimmäisiä eteen tulevia asioita, ilmoittautumisen jälkeen, on pukeutumiskysymys. Siihen on aina kutsussa vihje; meillä nyt siis juhla- tai tumma puku. Se tarkoittaa miehillä frakkia, smokkia tai juhlavaa mustaa pukua. Tummansininen tai -harmaakin käy. Nainen voi vastaavasti pukeutua pitkään iltapukuun, tai muuhun juhlapukuun pikkumustasta rippi- tai lakkiaismekkoon. Puvusta ei kannata siis tehdä kynnyskysymystä, sopivan puutteessa kirpputorit, naapurin- ja sukulaistätien kätköt, Åbo Akademiassa opiskeleva kämppis tai ompelutaitoinen ystävä voivat olla avuksi. Sekä miehille, että naisille pukuja on myös vuokrattavissa.

Osakuntalainen kantaa juhlissa osakuntanauhaa, jonka voi ostaa toimistolta, jolle sitä jo omaa. Nauha kulkee SKO:laisilla oi-

kean olan yli sekä naisilla että miehillä. Olemme tässä suhteessa ilmeisesti Turun viimeinen osakunta, joka edelleen noudattaa turkulaista, TYY:n 1920-luvulla laatimaa nauhaohjetta. Tämä aiheuttaa pitkiä katseita ja hämmästyksiä muiden osakuntien edustajien taholta, mutta "meillä SKO:ssa naiset erottaa miehistä muustakin kun osakuntanauhasta". Karjalaisilla nauhassa on punainen raita ylöspäin, savolaisilla keltainen. Jos ei ole kumpikaan, voi nauhan asettelulla ilmaista sympatioitaan. Avokaulaisen iltapuvun kanssa on tärkeä tietää, että nauha ei saa koskea paljasta ihoa. Tällöin yleensä turvaudutaan osakuntanauhasta solmittavaan rusettiin, jonka solmimisohjeita saa toimistolta. Rusetti kiinnitetään puvun miehustaan. Jos omistaa useita eri osakuntien tms. nauhoja, tulee niistä rakkaimman osakunnan nauha ylimmäs, ja siten lähimmäs sydäntä. Yleissääntönä pidetään kuitenkin, ettei kolmea useampaa nauhaa tule käyttää yhtä aikaa. Nauhaan tai rusettiin kiinnitetään mahdolliset akateemiset kunniamerkit. Näitä ovat osakuntalaisilla lähinnä harrastusmerkit, joita myönnetään "hartaasta" ja ahkerasta työskentelystä osakunnan hallituksessa. Juhlissa voi huomata, että joillain on leveämpi osakuntanauha. Tämä on ansionauha ja sen haltijaa voi kunnioittaa (vaikka kumarruksella/hoviniiuksella) osakunnan pitkäaikaisena, ylen arvokkaana työmyyränä. Harrastusmerkkiä tuntuvasti suurempi, kultainen merkki taas on ansiomerkki, jonka suuresti

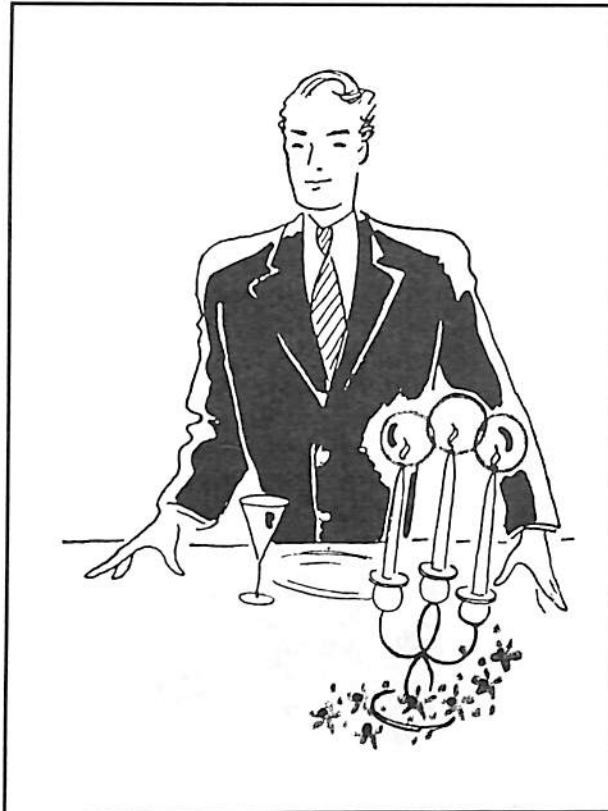
kunnioitettava kantaja on mitä todennäköisimmin Entinen Kuraattori tai joku muu Legendaarinen Henkilö. Aaltoja.

Virallinen vuosijuhla alkaa lauantaina aamupäivällä, jolloin osakuntalaiset marsivat juhlallisena lippukulkueena haudoille muistaakseen jo pois nukkuneita jäseniään, Karjalaan jääneitä vainajia ja sankarivainajia. Tämän jälkeen – jos kukkaro suo – sääntävät naiset kampaamoihin ja jopa kosmetologeille saamaan viimeistä silausta juhlaglamouriinsa. Tai sitten vaan koteihinsa peilin eteen.

Iltajuhla alkaa kutsussa ilmoitettuun aikaan. Juhlapaikalla odottavat prinsessaksi ja prinssiksi muuttuneet osakunnan emäntä ja isäntä ottaakseen vastaan vieraat ja toivottaakseen heidät tervetulleiksi. Lähes heti saa vieras käteensä myös alkumaljan, jota siemailten on hyvä ihailta tuttujen osakuntalaisten farkkutyttyöjen ja -poikien muuttamista daameiksi ja herrasmiehiksi. Malja

kädessä kannattaa hakeutua myös tutki-
maan pöytäkarttaa. Siitä selviää istuma-
paikka juhlissa, ja etenkin jos on tullut il-
man avecia eli seuralaista, myös se jännit-
tävä seikka, kenen kavaljeeriksi/daamiksi
on tullut sijoitetuksi. Naisen kavaljeeri on
hänen vasemmalla puolellaan istuva herra,
miehen daami istuu siis hänen oikealla puo-
lellaan. Ilman avecia juhliin tulleella herralla
(ja muillakin herroilla...) on nyt mahdolli-
suus tehdä herrasmiesmäinen vaikutelma ja
etsiä juhlaväen joukosta daaminsa, esittäy-
tyä ja johdattaa hänet pöytään. Jos daamia
ei kuitenkaan löydy, ei hätää, kohtaatte kui-
tenkin pöydässä.

Kun emännän ja inspektorin perässä on
asettauduttu istumapaikoille, kannatta kat-
soa ympärilleen; mikäli liput kannetaan si-
sään, ei istuuduta ennen kun liput on tuotu.
Kun paikoille on asetettu, kuuluu hyvin
tapoihin esittäytyä lähimmille pöytäkump-
paneille. Pöydällä on pöytäohjelma, josta
selviää illan menuun lisäksi juhlan ohjelma.

Takasivulla on tanssikortti, johon merkitään tanssivaraukset. Siis se, jolta varaat tanssin, kirjoittaa nimensä sinun korttiisi sovitun tanssin kohdalle ja sinä kirjoitat omasi hänen korttiisi. Ja tarkistus, että tuli saman tanssin kohdalle. Yleensä kuitenkin ensimmäinen tanssi kuuluu pöytäkumppanille. Tavallisesti tanssi ja sitä seuraava valssi tanssitaan saman parin kanssa, mutta tästä voi poiketa esimerkiksi tanssitaidon aiheuttamien rajoitusten vuoksi. Pöytäohjelman lisäksi saatavilla on laulunsanamonisteita, sillä itäsuomalaisina me laulamme juhlisamme paljon. Laulujen laulamiseen kuuluu erilaisia tapoja, joten kannattaa taas käyttää sitä sivusilmää.

Juhlan aikana voi toki käydä "puu-teroimassa nenää" tai varaamassa tansseja, mutta on muistettava, että kesken ohjelmanumeron ei pidä lähteä minnekään. Hyvä on muistaa vielä palatessakin, että jos silloin on joku ohjelma kesken, täytyy jäädä odottelemaan salin ovelle.

Pääjuhlan lopuksi ovat ohjelmassa vanhat tanssit. Tässä vaiheessa toivottavasti onkin tanssikorttisi täynnä. Tansseja harjoitteleminen ennen juhliä, seuraa ilmoittelunamme.

Tanssien jälkeen siirrymme jatkoille, joiden ohjelma onkin jo hyvin vapaata. Pukeutumisvihjeenä kuitenkin varsinkin hepeniin

pukeutuneille suosittelen vuosien kokemuksella jotain lämmintä aamuyön hytinä-tunteja varten, eivätkä venähtäneet pehmiskengätkään varmasti tee pahaa tunti-kausia tanssineille varpaille. (Kenkäjuttu on sitä välttämättömämpi, mitä suuremmalla todennäköisyydellä otat korkokenkäsi hetkeksikin pois. Takaisin ne eivät mene.) Jatkoilla kokemuksiasi rikastuttamassa on ainakin totaalinen huippurevue, yöpala ja hiihtöä tanssia tämän päivän ja etenkin menneiden aikojen hitteihin tahdissa. Aamulla laulamme Jaakko-kultaa osakunnan pihalla herättääksemme ne B-talon asukkaat, jotka vielä nukkuvat, saunomme ja uimme Turun uimahallissa ja syömme silliaamiaista laulaen. Sitkeimmät jatkavat vielä puolenpäivän jälkeen ruoan ja juomien jämien kera Aurajoen rantaan piknikille. Maanantain päivystys onkin sitten must, jotta tiedät parhaat juorut, ne jotka jäivät näkemättä oman toiminnan ohessa. Pahimmassa tapauksessa puhe remahtaa täyteen iloon, kun pääsi ilmestyy kaiteen takaa...

Rahaahan vuosijuhliin kuluu, mutta kyllä se on sen arvoistakin. Tälläytyminen ja kaunistautuminen silloin tällöin tekee hyvää haalarirypijän sielulle ja hyvä ruoka ja sivistyneet tavat ovat hyvää vaihtelua perusbileille.

Toivottavasti nähdään vuosijuhlissa 8.4.!!

Kuvat: Tuovi Elmgren-Heinonen "Käytöksen kultainen kirja"

VAASAN

♥ SAVOLAISTEN ♥

VIERAINA

Osakuntamme matka Vaasan Yliopiston Savolaisen Osakunnan vieraaksi sai alkunsa hieman merkillisellä tavalla, oikeastaan kutsutimme itse itsemme kylään. No, Vaasan savolaiset pitivät vierailuajatusta hyvänä, minkä johdosta nelihenkinen delegaatiomme (Johanna, Anu III, Esa ja Timo) nousi junaan syyskuun 23. päivänä 1994 ja matka alkoi.

Junanvaihto Tampereella oli järkytys. Kun odottelemamme juna saapui, se ei pysähtynytkään aseman kohdalle, vaan porthalsi hyvän matkaa ohitse ennen kuin lopulta suvaitsi seisahtua. Jouduimme juoksemaan raskaine kantamuksinemme ainakin kaksisataa metriä ennättääksemme yhteen loppupään vaunuista juuri ennen kuin juna lähti jälleen liikkeelle. Seuraavassa, Seinäjoella tapahtuneessa vaihdossa päätimme olla vahingosta viisastuneita ja raahauduimme jo valmiiksi parisataa metriä ohi aseman junaamme odottelemaan. Kun tämä juna sitten saapui, katsoi sen kuljettaja kuitenkin jostain syystä viisaimmaksi pysäyttää kulkuvälineensä jo sata metriä ennen asemaa, joten nyt jouduimme juoksemaan jo kolmesataa metriä! Loppumatka sujui onneksi jo rauhallisissa ja ei-urheilullisissa merkeissä.

Saavuimme perille iltayhdeksän tienoilla. Asemalla oli vastassa kymmenkunta Vaasan savolaista, ja heiltä saamamme vastaanotto oli lämmin ja Olvinen. Isäntiemme johdolla suuntasimme ravintola Amariloon, jossa oli pöytä varattuna – ja ei kun syömään! Juttelimme samalla osakuntiamme liittyvistä asioista ja teimme mielenkiintoisia vertailuja. SKO:n toiminnan laajuus näytti aiheuttavan hämmäntäviä hetkiä

1-vuotiaassa osakunnassa. Toisaalta oli mielenkiintoista kuulla vaasalaisten kertomuksia omasta osakunnastaan ja yliopistostaan. Saimme tietää, että Vaasan yliopistossa on noin pari ja puoli tuhatta opiskelijaa, ja oppiainevalikoimassa kauppatieteet jylläävät vahvasti. Yliopiston pienen koon vuoksi ei ylioppilaskunnallakaan ole ollut alayhdistyksiä, kunnes sitten savolaisten ja hämäläisten kohdalla virisi into perustaa omat osakuntansa. Savolaisen Osakunnan jäsenistä lähes kaikki ovat kauppatieteilijöitä ja kotoisin Kuopiosta. Koska kauppatieteilijöillä on tapana valmistua hyvin nopealla vauhdilla, on uusien jäsenten rekrytoimisesta pidettävä aivan erityistä huolta, jottei osakunta kuihtuisi veren vähyyteen vanhojen jäsenten valmistuttua.

Syömisen jälkeen seurasi pikainen tutustuminen vaasalaisten opiskelijakapakkaan. Paikassa oli erikseen discopuoli ja kapakkaosasto. Jälkimmäisen seiniä koristivat opiskelijapaikoille melko tuttuun tapaan eri puolilta maailmaa haalitut tienviitat ja muut kyltit. Niistä eniten huomiota herätti jostakin Itä-Euroopan maasta raahattu tienviitta, joka suurikokoisin kirjaimin opasti paikkakunnalle nimeltä Kulli. Yömyssyt nautittuamme ja taloon tutustuttuamme aloimmekin olla jo valmiita siirtymään yöpuulle.

Seuraava päivä oli varattu täyteen actionia. Ohjelmassa oli aluksi kiertoajelua ympäri kaupunkia. Erityisellä antaumuksella tutkiskelimme Vanhan Vaasan raunioita. Tutustuimme ulkoapäin myös yliopiston sekä vanhoihin että uusiin toimitiloihin, kyseinen laitos oli nimittäin muuttopuuhissa. Isäntiämme tuntui hieman ehkä huvittavan suunnaton halumme nähdä omin silmin

Joukkomme koolla kotibileissä. Booli ja popcornit näyttävät tehneen kauppansa.

myös ne televisioistakin tutut vanhat viljasii-
lot, joita muutetaan opiskelija-asunnoiksi.
Tulimme sattumalta bonganneeksi rannalta
myös Jari Komulaisen sukellusveneeseen à la
CCCP, mutta kohtuuttoman korkean sis-
äänpääsymaksun takia tyydyimme vain
ulkopuoliseen tarkasteluun turvallisen vä-
limatkan päästä. Vai olisikohan Antenna-
kortilla saanut alennusta?

Vierailimme myös mielenkiintoisessa
veistospuistossa, jossa on kymmenittäin
rautaromusta ynnä muusta toisarvoisesta
materiaalista tehtyä upeaa taideteosta. Ai-
heina ovat erilaiset satuolennot sekä Aleksis
Kiven luomat henkilöahmot. Nämä erään
sotaveteraanin aikansa kuluksi rakentamat
teokset lyövät kyllä kirrkaasti laudalta monien
apurahoilla elätettävien "taiteilijoiden"
tekeleet. Käykää ihmeessä tutustumassa jos
Vaasan suunnalla liikutte!

Illan ohjelma alkoi kotibileillä, joihin ko-
koontui väkeä lähes parikymmentä henkeä.
Samalla saimme myös havaintoesimerkin

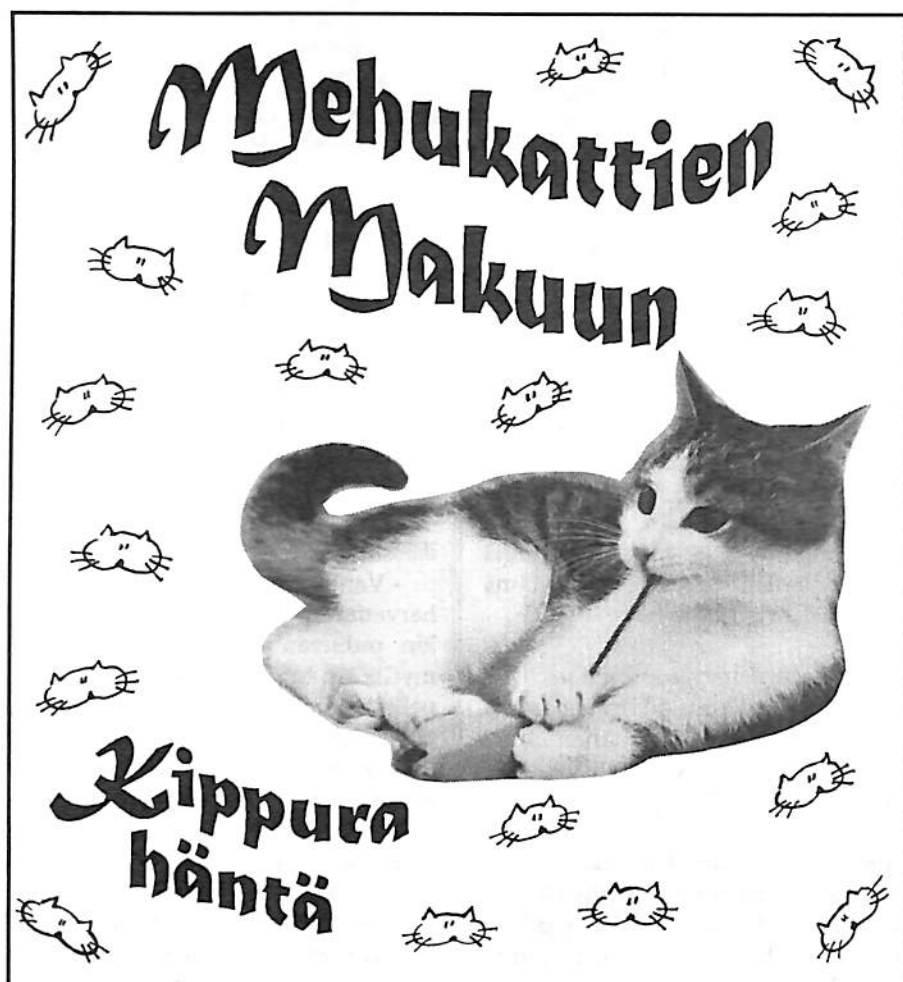
siitä, että opiskelija-asuntokin voi olla viih-
tyisä ja järkevästi suunniteltu – toisin kuin
TYS:in rotankolat. Mitä itse isäntiimme tu-
lee, niin heidän vieraanvaraisuutensa oli
jotain aivan suurenmoista, olivat jopa tyh-
jentäneet osakuntansa pankkitilin miltei
viimeistä killinkiä myöten meidän taki-
amme! Niinpä syötävä ja juotava ei illan
mittaan päässytäkään ihan heti loppumaan.

Kun sopiva hetki tuntui koittaneen, siir-
ryimme jo tutuksi tulleeseen opiskelija-
kapakkaan bailaamaan. Väkeä oli sopivasti
paikalla ja meno yltyi tunti tunnilta ko-
vemmaksi, jossain vaiheessa tuli kotimat-
kan paikkaliputkin jo juotua. Eräiden ha-
vaintojen mukaan osa delegaatiostamme
intoutui lopulta tanssimaan pöydilläkin,
mutta tämä tieto on ainakin toistaiseksi
vaille virallista vahvistusta. Pääasia on kui-
tenkin, että hauskaa oli.

Seuraavana aamuna oli edessä paluu ta-
kaisin arkitodellisuuteen. Kotimatkaakin
piti ryhtyä suunnittelemaan. Rautatiease-

malle päästyämme oli hieman surullinen olo kun jouduimme viimein sanomaan hyvästit saattamaan tulleille ystäville. Toisaalta oli sittenkin vielä enemmän aihetta iloon, sillä olihan matkamme onnistunut

loistavasti. Oli tullut puhuttua paljon asiaa sekä myös pidettyä hauskaa, ja ennen kaikkea saatu aikaan aktiiviset ystävyysuhteet osakuntiemme välillä. Tästä on hyvä jatkaa.

OSAKUNNAN MORAALINVARTIJAN

HAASTATTELU

Anu Forss tilittää avoimesti tuntojaan

Tämä moraalinvartijan hommasihan ei ole mikään osakunnan virallinen virka tai toimi. Mistä se oikein juontaa juurensa?

– Enpä oikeastaan tiedä, se on varmaan muovautunut ihan itsestään. Liityin osakuntaan tammikuussa 1991, ja joskus siinä ensimmäisen puolen vuoden aikana tämä nimitys taisi tulla käyttöön.

Mitä moraalinvartijan työhön kuuluu?

– Lähinnä kiellän ihmisiä kiroilemasta ja puhumasta rivoja juttuja. Ehkä tähän liittyy vielä lisäksi kaikenlainen ystävällisyyden ja lämminhenkisyyden edistäminen.

Olethan joskus puuttunut muihinkin asioihin, kuten vaikkapa jalkojen pitoon pöydällä.

– No, haluan että hyviä tapoja noudatetaan ja eletään ihmisiksi! En silti puutu kaikkiin mahdollisiin moraalikysymyksiin, vaan lähinnä juuri tällaisiin pikkujuttuihin jotka ottavat silmään ja korvaan.

Oletko koskaan saanut mitään palautetta jouduttuasi huomauttamaan jostakin asiasta?

– En ole. Tosin juuri hiljattain eräs osakuntalainen totesi selvästi vähentäneensä puheessaan kiroilua minun ansiostani.

Miten usein yleensä joudut puuttumaan ihmisten kielenkäyttöön?

– Vanhojen osakuntalaisten kohdalla yhä harvemmin, ja uudet tuntuvat jo muutenkin puhuvan siivommin. Aina minun ei myöskään tarvitse edes sanoa mitään, vaan pelkkä tuima katsekin tuntuu toisinaan riittävän. Joskus on käynyt myös niin, että kun joku kiroaa, hän pyytää itse heti anteeksi ennen kuin ehdin puuttua koko asiaan.

Eli tässä suhteessa ollaan siis menossa selvästi parempaan suuntaan?

– Kyllä, osakuntalaisten puheet ovat siistittyneet. En sitten osaa sanoa, johtuuko tämä enemmän minusta vai väen vaihtumisesta. Ehkä tähän samaan liittyy myös sellainen havainto, että osakuntalaisten juhliminen on siistiytynyt ja monipuolistunut. Juhlat eivät enää ole pelkkää ryyppämistä

ja öykkämöykkäröintiä, vaan niissä tehdään paljon muutakin.

Sinut valittiin tämän vuoden alusta osakunnan ensimmäiseksi kuraattoriksi. Antaako tämä korkea virka lisää painoarvoa myös ponnisteluhisi moraalin vartioimisessa?

- No jaa, nämä asiat liittyvät tavallaan yhteen. Kuraattorin virka on nimittäin kokonaisvaltainen, hän vastaa kaikesta osakuntaan liittyvästä. Jos osakunnan moraalit on kunnossa, niin silloinhan asiat ovat ainakin tältä osin hyvin.

Miten tärkeänä luulet muiden osakuntalaisten pitävän tätä moraalin vartioimista?

- Tuskin kovinkaan tärkeänä.

Eikö tämä ole vähän pessimistinen asenne?

- No jaa, oikeastaan tätä asiaa pitäisi kai kysyä muilta osakuntalaisilta. Ehkäpä moraalin vartioimista silti ainakin hiukan arvostetaan, koska toimintani tässä asiassa mainittiin harrastusmerkkini saamisen yhteydessä pari vuotta sitten.

Pidätkö moraalinvartijana toimimista vain jonkinlaisena ikävänä velvollisuutena, vai onko sinulla sisäinen kutsumus tällaiseen?

- Minulla on pikemminkin luontainen taipumus kuin varsinainen kutsumus. Kiroilu ja sopimattomat puheet vain ottavat korviini. En minäkään silti mikään tiukka-pipoinen ole. Ymmärrän kyllä kiroilun sil-

loin jos vaikkapa lyö vasaralla sormeensa, mutta sellainen jatkuva kiroilun viljelminen puheen seassa on asia johon pitää puuttua.

Mitenkäs sitten mahtaa olla moraalinvartijan oman moraalin laita?

- No tuota... Näiltä osin mistä on ollut puhetta, olen kyllä pyrkinyt toimimaan esikuvana. Ja kaikenlaisissa muissakin moraalikysymyksissä yritän toimia muita loukkaamatta.

Joillakin osakunnilla on oikein kurinpitolautakuntakin. Pitäisikö SKO:honkin nimetä sellainen, vai riittääkö tämä epävirallinen moraalinvartijainstituutio?

- Kyllä riittää. Meillä on niin hyviä ihmisiä.

Oletko jo katsellut itsellesi sopivaa seuraajaa sitä hetkeä varten kun joskus valmistut ja lähdet täältä pois?

- Luulen, ettei uutta moraalinvartijaa siten enää tarvita, sillä tilanne on nyt jo niin hyvä. Minusta tuntuu, että porukka säilyttää tämän saavutetun tason ilman paimentamista.

Pielavesi

Pielaveden pitäjä on Pohjois-Savossa. Naapureinaan Iisalmen, Kiuruveden ja Pyhäsalmen kaupungit sekä Keiteleen, Maaningan, Pihtiputaan ja Tervon kunnat, ököttää se kaukana valtakunnallisesti merkittävistä maantieväylistä taikka junaradoista. Jos matkalaisen taival sattuu johtamaan Siniselle Tielle saattaa hän päästä Pielavedelle. Turusta päin tullessaan kohtaa kulkija ensin metsämaiden jälkeen Säviän kylän valot ja loiston. Mikäli reissulainen ei näystä häikäistyneenä sutkauta ajokkia Säviän kanavaan, saapuu hän peninkulman körötelttyään Kirkonkylän laitamille. Matkan taittuessa kohti Cityä avautuu silmien eteen näkymä, jossa entinen Karvoson paja sopusoinnussa Lepikon torpan, suurmiehen syntymäkodin kanssa jää Honkamäen jylhän silhuetin varjoon. Sipulikupolisen kirkon viereltä aukeaa kylän keskusraitti Puistotie, nimensä mukaisesti vehmaiden koiruvivistöjen reunustamana, talvisessa asuunsa kuuraan ja lumeen verhoutuneena.

Huomattavan toisenlainen on kylänraitti ollut puoli vuosituhatta aiemmin savolaisen ja hämäläisen heimon urhojen kiistellessä nautintaoikeudestaan kalaisaan Pielavesijärveen ja seudun riistarikkaisiin salomaihin. 1492 suoritetun rajankäynnin jälkeen liikkivat Pielaveden itäpuolisissa metsissä savolaiset eränkävijät. Heidän tukikohtansa muuttuivat vähitellen ympärivuotisiksi asumuksiksi. Ruista ja naurista kaskessa viljelemällä eleli väki ja lisääntyi, maallisen ja taivaallisen esivallan seurattessa ihmisiä Savon sydänmaalle. 1683 lupasi piispa Bång pielavetisten rakentaa oman kirkon. Kirkkorakennukset komistuiivat ja suurenvat entisten käydessä ahtaisiksi niin, että vuonna 1873 kun Pielaveden kunta perustettiin oli käytössä jo kolmas kirkko ja neljännen rakentamista puuhattiin täyttää päätä.

Puistotien varrella kylän keskustaan mentäessä on vanha, keltainen ja suuri puurakennus Suojala, joka on saanut nimensä talossa toimineen suojelusunnan mukaan. Talon pihalta lähtivät vuonna 1939 ja 1941 Pielaveden miehet täyttämään raskasta velvollisuuttaan. Tien toisella puolen Suojalaa vastapäätä on 1980-luvun loppupuoliskolla rakennettu liikuntahalli kuntosalineen. Täällä urheilun mahtiseura Sampo kamppailee lentopallotarjojen valtiudesta. Liikuntahallilta järvelle päin sijoittuu Teijunmäki kotiseutumuseoineen. Tiedetäänpä mäellä sijainneen ennenaikaan hypyrimäen, mikä nyttemmin on siirretty Kakkovuorelle ohitustien toiselle puolen.

Lähempänä ydinkeskustaa sattuu silmään Alkoholi liikkeen valomainos. Liikkeen pihalta voi jo nähdä hotelli-ravintola Restentin tyylikkään kivirakennuksen hämmöttävän liikenteen solmukohtaan, Puistotien ja Puustellintien risteyksen takana. Puustellintie lie saanut nimensä risteyksen vieressä olevan vanhan sotilasvirkatalon mukaan. Nykyisin entisessä Weberilässä on kunnanvirasto. Restentin kivitalo on ennen ollut Säästöpankin konttorina. Ravintolakäyttöön rakennus on otettu kauan ennen kuin Turussa keksittiin moista ajatellakaan.

Paikkakunnan nuorisosaari saa peruskoulun jälkeisen opillisen sivistyksensä Ylä-Savon ammattioppilaitoksen Pielaveden sivukoulussa. Akateemisesti suuntautuneet nuoret suuntaavat kulkunsa yhä useampien naapuripaikkakuntalaisten tavoin Pielaveden lukioon. Lukiossa on ylioppilastutkinnon suorittanut jo kolmekymmentä vuosiluokkaa. Tulokset ovat korkeatasoisesta opettajakunnasta johtuen hyvät, erityisesti vuoden 1993 loistava vuosikerta ansaitsee tulla mainituksi.

Perjantai-iltaisin varhaisnuoriso vaeltaa Siilinjärven Huvikumpuun. Iisalmen ja Kuopion huvipaikat houkuttelevat hivenen varttuneempaa väestöä (kts. P. Keinäsen Kuopio-esittely lehtemme edellisessä numerossa). Valveutuneet ja kotiseuturakkautta tuntevat yksilöt viettävät iltaansa Restentissä, jonka voisi sanoa olevan paikkakunnan niinsanottu ykköspaikka ravintola Mustan Hevosien silloin tällöin noustessa kilpakumppaniksi. Myös Keskus-Baari on saavuttanut oman uskollisen asiakaskuntansa. Torin reunamalla on kaksi kilpailevaa nakikioskia, jotka todellakin ovat aitoja nakikioskeja.

Osakuntamme isännän Petri Kähkösen mieleen on painunut hänen taannoiselta Pielaveden-matkaltaan paikkakunnan vaikuttava linja-autoasemarakennus, jonka pihalta lähtevät linja-autot useita kertoja päivässä Iisalmeen, Jyväskylään, Kajaaniin, Kiuruvedelle, Kuopioon, Ouluun ja Vaasaan. Linja-autoaseman vieressä on kunnankirjasto, jonka viihtyisissä tiloissa on mukava perehtyä laajaan kirjavalikoimaan. Haja-asutusalueiden asukkaita palvelee kirjastoauto Lassi.

Maantieteellisesti laajassa kunnassa on paitsi Kirkonkylää ja Säviää myös muita virkeitä kyläyhteisöjä. Erityisen maininnan arvoinen on pitäjän vanha kirkonkylä Kirkkosaari ja tähän läheisesti liittyvä Penttilänlahden kylä. Laukkalan kylä taas on saavuttanut kuuluisuutta pesäpallojoukkueellaan, keihäänheitolleen ja mestaripelimanni Tuure Niskasien alkuunpanemalla jokavuotisella Tuuren Sottiisi-pelimannimusiikkitapahtumalla. Oma yhteisönsä on Koivujärven metsiin sijoitettu Iisalmen Asevarikon Koivujärven varasto-osasto.

Jo edellä mainittu Säviän kylä on jokakesäisen, ensi kesänä ainakin kolmatta kertaa järjestettävän ÄIVÄS-ROCK rokkenrollvestivaalin pitopaikka.

Kunta on perustettu vuonna 1873, 27 valtuustopaikasta Keskustalla 15, pinta-ala 1406,4 neliökilometriä, väestö 1.1.1994 6588 henkilöä; suurimmat työnantajat järjestyksessä kunta, terveyskeskus, Pielaveden Saha Oy; ammatissa toimivan väestön jakautuminen: alkutuotanto 35%, jalostus 20% ja palvelut 45%; etäisyydet maanteitse Helsinkiin 475 km, Kuopioon 80 km, Turkuun paljon.

**OSAKUNTALAINEN ILMAN OSAKUNTANAUKAA
ON KUIN KALA ILMAN KITUSIA.
NAUKAT JA MUUT SKO-TUOTTEET
TOIMISTOSTA.
OSAKUNNAN OMA KIHAMERKKI TULOSSA !!!
OSTA OSTA OSTA**

Pulikka – itäsuomalaisen emännän brutaali taisteluväline

Pulikka on viattoman tuntuinen keittiöväline. Kun katsoo taitavan piirakantekijän ajelevan sillä piirakankuoria, on vaikea uskoa kyseessä olevan erittäin raa'an lähitaisteluaseen. Okinawalaisten kalastajien ja ninja-salamurhaajien kehittelemät taisteluvälineet ja -menetelmät vaikuttavat melkein humaaneilta verrattuna tähän kauhua levittäneeseen aseeseen. Yleinen harhakäsitys pulikan käyttötarkoituksesta johtuu karjalaismestareiden äärimmäisestä salailusta – tieto pulikkatekniikasta on siirtynyt vain äidiltä tyttärelle. Samasta syystä tiedot esim. pistelön tai leipälapion todellisesta käytöstä ovat hämärtyneet.

Yleisimmin tavattu pulikan muoto on puinen noin 30-40 cm pitkä. Se on keskeltä noin 5 cm paksu ja suippenee kärkiä kohti. Hyvin käteen sopivana pulikka on hämäävän muuntautumiskykyinen ase. Pulikan käyttö vaihtelee – yleisimpiä otteita ovat perusote, torjuntaote ja keskiote.

Perusote on hyvin luonteva: pulikasta tartutaan tukevasi läheltä sen päätä niin, että suurin osa pulikasta on peukalon puolella. Tällä otteella on hyvä lyödä ja tarvittaessa melko helppo torjua.

Torjuntaote on hiukan vaikeampi: tartutaan pulikan toiseen päähän siten, että pulikka lepää kyynärvarrta vasten. Tämä ote soveltuu erityisesti hiukan vaikeampiin kyynärvarren torjuntoihin suojaten käyttäjän torjuvaa kättä hyvin tehokkaasti.

Keskiote syntyy luontevasti liu'uttamalla käsi joko perus- tai torjuntaotteesta keskelle pulikkaa. Tämä ote soveltuu erilaisiin nivellukkoihin tai pulikan päillä annettuihin lamauttaviin ja murskaaviin iskuihin.

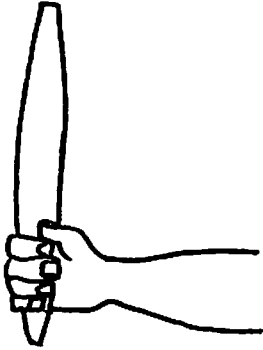
Perustekniikan helpoimpia suorituksia on kuvattu kaksi. Kaarilyönti on typeryt-

tävän yksinkertaisen näköinen. Useimmissa pulikka-don tyyleissä se on luonteeltaan nopea sivallus, jolle saaton pieni kierto antaa lopullisen sävyyksen. Tyydyttävän lyönnin saavuttaa helposti, mutta todelliselle pulikankäyttäjälle tämä taso on vasta alkua. Täydellisen peruskaarilyönnin saavuttaminen on vasta alkua.

Kyynärvarrentorjunta sisäänpäin on hyvin vahva tekniikka. Nopeasti suoritettuna sillä on voinut murtaa lähentelijän ranteen. Pehmeästi suoritettuna tähän voidaan yhdistellä erilaisia ranne- tai kyynärlukkoja.

Sangen laajalle levinnyt erikoistekniikka on pulikan heitto. Tekniikka on olennaisesti sama kuin kartun sinkoamiseen kyykässä käytetty. Vaikka pulikalla ei pystykään murjomaan kerralla neljää majavaa niinkuin kartulla, tiedetään vanteroiden emäntien osuneen ladon nurkalla pilkahtaneeseen viinaputeliin yli kahdenkymmenen metrin päästä.

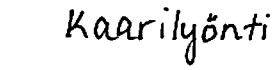
Pulikka-do on eri paikkakunnilla saanut toisistaan selkeästi poikenneita tyylejä. Perusmallina voisi ehkä pitää Käkisalmen tienoon koulukuntaa, josta on säilynyt eniten tietoja. Sille olivat ominaisia hyvin voimakat kaarilyönnit eri kulmista ja jatkuvan hyökkäyksen periaate. Suistamon tienoolla on yhdistetty pyöreä ajelulauta ja pulikka. Ajelulaudalla on torjuttu kilven tapaan ja vastahyökkäykset on suoritettu pulikan räväköillä sivalluksilla. Tillin Manta on opettanut eri puolilla Karjalaa keskiotetyyliä. Erityisesti kuppareiden suosimassa tyyllissä on pulikan päillä jaettu lamauttavia tai erityisen kivuliaita iskuja eri hermo- ja kupauspisteisiin. Savolaisvaikutteisessa Viipurin tyyllissä on voitu käyttää yhtä tai kahta pulikkaa. Vastustajaa on hämätty nopeilla otteenvaihdoilla, erilaisilla valeiskuilla ja kiertävillä hyökkäyssuunnilla.

1. Perusote

vaihe 1

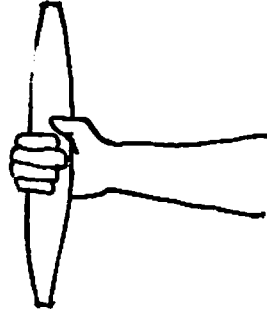

vaihe 2

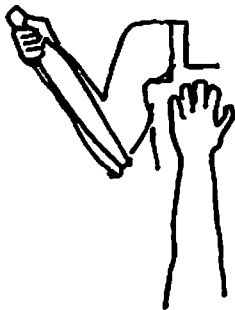
Kaarilyönti

2. Torjuntaote

3. Keskiote

vaihe 1

vaihe 2

Kynärvarsitorjunta

Salmiakkikossupullokilpailun ratkaisu

Tässä lehdessä jo pariinkin otteeseen (Käk 2/93 ja 2/94) julistettu salmiakkikoskenkorvapullokilpailu on edennyt ratkaisuvaiheeseensa. Kilpailuun saapui laskutavasta riippuen kaksi tai kolme pulloanomuskirjettä, joita yksijäseninen kilpailulautakunta on tutkiskellut viikkotolkulla mitä suurimmalla kriittisyydellä.

Ensimmäisessä anomuksessa kymenlaaksolainen naishenkilö tunnustaa joskus kauan sitten maistelleensa Salmiakkikoskenkorvaa salaa kämppäkaverinsa pullosta, ja nyt tarjolla olevan pullon hän tahtoi saada omakseen, jotta voisi jälleen kokea näitä nostalgisia makuelämyksiä. Tällainen perustelu tuntui kyllä melko sympaattiselta, mutta tarkemman harkinnan jälkeen ei kuitenkaan vielä kyllin riittävältä.

Toisessa anomuksessa savolainen mieshenkilö selvittelee ensin Salmiakkikoskenkorvan kieltäneen ex-ministeri Toimi Kankaanniemen toimia ja taustoja juurta jaksan niin vankalla asiantuntemuksella, että kyseinen esitys taitaisi tulla lähes sellaisenaan hyväksytyksi poliittisen historian pro-seminariesitelmänä, vieläpä varsin hyvällä arvosanalla. Tämän tosiasioihin perustuvan ja suorastaan rautaisella loigukalla etenevän esityksensä kirjoittaja päättää johtopäätökseen, jonka mukaan Toimi Kankaanniemi tulee tippumaan pois eduskunnasta nyt kohta pidettävissä vaaleissa. Kankaanniemen putoamisen kunniaksi kirjoittaja sitten ilmoittaa eduskuntavaalien ääntenlaskuilitana juovansa maljan jaossa olevasta Salmiakkikossupullost, mikäli pullo hänelle myönnetään.

Tämän kirjeen myötä asia tuntui jo ratkenneen, sillä kyllin arvokas käyttötarkoitus mustalle juomalle näytti löytyneen. Jonkin ajan kuluttua hiipi mieleen kuitenkin epäily: entäpä jos Kankaanniemi kaikista

kirjoittajan esittämistä seikoista huolimatta tulee sittenkin valituksi? Tällöinhän mainittu käyttötapa pullolle kävisi aivan mahdottomaksi, sillä eihän Kankaanniemen putoamista voida juhlia jos hän ei putoakaan. Vaikka tällainen mahdollisuus tuntuisi miten epätodennäköiseltä hyvänsä, on se kuitenkin otettava huomioon, sillä toisinaanhan tässä maailmassa tapahtuu mitä uskomattomimpia asioita, vastoin kaikkia ennakkokaavailuja. Pitihän Titanicinkin olla uppoamaton ja japanilaisten kerrostalojen kestää maanjäristykset! Näin ollen savolaismiehen esittämät perustelut pullon saamiselle jouduttiin valitettavasti katsomaan sittenkin riittämättömiksi.

Jo mainittu kymenlaaksolaisnainen lähetti vielä uuden kirjeen täydentämään alkuperäistä anomustaan. Hän luettelee peräti seitsemän uutta syytä, joiden nojalla katsoo itsensä oikeutetuksi kohteena olevaan pulloon. Tiivistäen ilmaistuna hän toivoo saavansa kyseisestä iloliemestä runsaasti uutta puhtia opintoihinsa, vieläpä keksivänsä sen vaikutuksen alaisena ollessaan itselleen gradun aiheenkin. Ja mikä vielä tärkeämpää, hän lupaa Salmiakkikossupullon saatuaan lisätä huomattavasti työpanostaan osakunnan hyväksi. Viimeksi mainittu seikka tulee esille sellaisella innolla ja paatoksella, että kirjoittaja taitaisi olla ilomielin valmis vaikkapa leipomaan kymmenen kiloa pullaa osakunnan jokaisiin myyjäisiin sekä vielä hoitamaan yksin kaikki päivystysvuorot koko loppuvuoden ajan, kunhan vain saisi jaossa olevan pullon omakseen.

Idylli näytti jo täydelliseltä. Koska kirjeestä välittyi niin suuri rakkaus alkoholia kohtaan sekä toisaalta myös halu ahkeroida osakunnassa ja opintojenkin parissa, tuntui sen kirjoittaja olevan oikea henkilö saamaan pullon. Mutta voih! Anomuspaperin viho-

viimeinen tarkistussilmäily paljasti kummallisen ristiriidan: kirjoittaja nimittäin lupaa myös säilyttää pullon sisältöineen "tulevia sukupolvia ja historiantutkijoita varten". Miten ihmeessä pullollisen viinaa voi samalla säilyttää jälkipolville ja toisaalta juoda pois? Näin pahanlaatuinen ristiriita antaa aihetta epäillä, ettei kymenlaaksolaisneitokainen olekaan liikkeellä täysin vilpittömin mielin, vaan on viinanhimossaan ujuttanut pulloanomusperustelujen joukkoon sellaisiakin, joita hänellä ei ole ollut edes aikomustakaan toteuttaa. Tämän epäkohdan vuoksi pulloa ei voida myöntää tälleäkään hakijalle.

Vaikka kummastakin pulloanomuksesta löytyi jonkin verran huomautettavaa, oli

niillä toisaalta myös kiistämättömät ansionsa. Tämän vuoksi olisi suoranainen synti ja väärä jättää anomusten lähettäjät puille paljaille – vai pitäisikö sanoa kuivin suin. Niinpä salmiakkikoskenkorvapullokilpailulautakunta on päättänyt myöntää kummankin anomuksen lähettäjälle lohdutus-palkintona pullon viinaa, ei tosin Salmiakkoskenkorvaa. Näin ollen kilpailu julistetaan päättyneeksi, lämpimät kiitokset osallistuneille!

◆◆◆

EPILOGI: Tiedotusvälineet ovat kertooneet ilouutisen Salmiakkoskun paluusta takaisin myyntiin. Järki ja oikeudenmukaisuus ovat siis voittaneet typeryyden ja taantumuksen.

◆◆◆◆◆

Palvelemme kaikissa kukka-asioissa

Kukka-Kerttu

Kerttulinkatu 13

puh. 2318643

MATKAILUA MERTEN TAA – SKO:LAISET TALLINNASSA

Elokuussa 1994 anno domini, uhkarohkea joukko savo-karjalaisia heimosotureita syöksyi kohti tuntematonta. Syvä etelä veti heitä vastustamattomasti puoleensa, johtaen mitään pelkäämättömän retkueen synkkiin seikkailuihin muinaisen kaupungin hämärille kujille. Ne hyväonniset, jotka lopulta onnistuivat löytämään myös paluutien yli usvaisen meren, kokoontuivat eräänä tihkuisena syysyönä keräämään yhteen etelän turmelluksesta pelastuneet hatarat muistikuvan-sa. Tuulen repiessä riekaleiksi pilviverhoa kuunsirpin edestä, suodattui matkalaisten sameista aivolohkoista pergamentille seuraava karneimmatkin yksityiskohdat paljastava kertomus. Nyt rakas lukija, kampa tukkasi, kirjoita jäähyväiskirje äidillesi ja risti kätesi sillä SKOotteri jyrää Balttiaan!!

Nousimme ennen pirunkenkimää matkataksemme bussilla Helsinkiin. (JYSKY IHMETELEE, JOTTA MIKÄ SE PIRUNKENKIMÄ ON, MUTTA HAITANNEEKO TUO MITTÄÄN, LATOJAN HUOM.) STONDIS = paperi seisoo, kun Jysky hieroo. Paskat bussimatkasta, suoraan laivaan satamabaarin kautta. MatkaKaija jakoi lippuja ja niin edelleen. Sitten laivaan ja keulaportit levälleen. (EDELÄ MAINITTU – TAI – KIRJOITETTU ON JYSKYN EKG-KÄYRÄ.) Ystävälliset laivaemot näyttivät meille mistä lokerot löytyvät. Siellä suoritimme matkan toisen vaativan rastin. Tehtävänä oli 10 immeisen eli SKO:laisen henkilökohtaisten tavaroiden asettaminen l. survominen lokeroihin. Tunnetusti rikkaina ihmisinä otimme heti reilusti 2 lokeroa, jotta emme rypistäisi iltapukujamme. Nehän olimme luonnollisesti ottaneet mukaamme voidaksemme edustaa SKO:imme Tallinnassa tyylikkäästi. SIITÄ HUOLIMATTA, ETTÄ SERPENTIINIT OLIVAT UNOH-TUNEET KOTIIN, NOUSIMME LAIVAN KANNELLE HYVÄSTELEMÄÄN RANNALLE JÄÄVÄT HYRÄILLEN LEMMENLAIVAN TUNNUSSÄVELMÄÄ.

Tuuli sekoitti jakauksen, joten siirryimme Figaro-baarin lasikaappiin hikoilemaan. Hiki ei ollut tuskaa alkoholin puutteesta, mutta ikävää kuitenkin. (Ovi kii, täällä vetää jopa käteen. (siis tuuli löi yli tuoppien peittämän pöydän siinä hämyisessä ravitsemusliikkeessä, missä tämä tarina merkittiin muistiin)) Onneksi matka oli kohtuullisen pitkäkestoinen, joten ehdimme syödä. Pizza oli jonkinlaista ja sitä oli riittävästi. (Ja koko tämän ratkiriemukkaan seikkailun ajan Minna-Lee talvaisi yksin ja surkeana napapiirillä ikiroudan jäytässä varpaita... arvatkaa harmittiko???) TÄMÄN JÄLKEEN YLENTÄYDYMME YLÄKERRAN HELLEL TOKAZIER -BAARIN AKVAARIOON, JOSSA HIKI VALUI JA VIINA VIRTASI. JA SITEN

ALKOIVAT TOOMPEAN TORNIT SIINTÄÄ JA SAAPUSIMME TALLINNAAN!

Tallinna, Tallinna. Vaikka odottelimme laivassa, kunnes kiireisimmät ehtivät ulos ja tyhjensimme vielä yhden tuopin – odotti meitä terminaalissa suunnaton ihmispaljous – passintarkastuksessa. Odotimme, odotimme, jonotimme ja jonotimme – jälleen hiki, kuuma, aggressioita, jano...vain kasvoi. Jostakin syntyi lisää ulkomaalaisia, jotka eivät tajunneet selvällä eestillä kirjoitettua kylttiä "Matkalaevat", jonne meidät selvällä, hyvin kuuluvalla kuulutuksella oli ohjattu. Jono purkautui aivan yllättäen, joten saatoimme jatkaa matkaa, janoa purkamaan.

No jaa, vihdoinkin hotellihuoneessa, varttitunti lepoa ja menox... Kaupungin vaarat odottavat viattomia, vaan eivät meitä konkareita. (musta aukko) (Ja edelleen joukko kotomaan eläviä riutui sosiaalisen tekosynn kaipuussa.) Hotellissa oli Arabian vessanpöntöt!!! HYVÄT LUKUAT, TERVETULOJA TAAS SELVÄKIELISELLE JAKSOLLE; EDELÄ NÄHTY SYDÄNKÄYRÄ EI MILLÄÄN MUOTOA VASTAA TODELLISUUDEN TAPAHTUMIA, JOS NITÄ NYT YLIPÄÄTTÄÄN ON OLLUTKAAN. KYLLÄHÄN NUO NÄYTTÄVÄT TALLINNASSA OLLEEN. KÄSIALA KERTOO ENEMMÄN KUIN 1000 SANAA. LATOJAN HUOM.

Juttua on nyt kirjoitettu noin 2 tuntia ja Petri lähti jo hakemaan lisää rahaa kenkälaatikosta kotoaan. Tallinnassakin eräät olivat jättäneet rahan vaihtamisen viime tippaan ja vanhasta tottumuksesta läksimme notkumaan hotellin ympäristöön rahan tekoon. Kauhea oli pudotus, kun tajusimme, että vapaassa maassa rahaa saa vain pankista. Ilmeisesti pankkinen romahtaminen ei ole tapahtunut vielä siellä. Satasella saa muuten niin paljon rahaa, ettei se meinannut mahtua lompakkoon. Ei se mittään, mehän tiedämme kuinka siitä

pääsee eroon. Siis suuntana Wanha kaupunki ja sen hämyiset kujat kaikkine mahdollisuuksineen. Yllättäen kahvila oli ensimmäinen, mikä tuli mieleen. Kahvilaan pääsy ei ole Tallinnassa itsettään selvyyttä, kuten ei ravintolaan pääsy Suomesakaan. Ensimmäisessä kahvilassa edessämme seisoi mies, jonka housuissa pullotti...ase. JOKA TAPAUKSESSA KAHVILA LÖYTYY YLÄMÄESTÄ, JANO OLI JO KAIKILLA NIIN KAMALA, ETTÄ KAHVIN LISÄKSI MENI runsaasti MEHUA!!

Vahinko otettiin takaisin illalla. Eestitallin ruoka oli hyvää ja vodka halpaa. Ilta aiheutti joillekin niskakipuja; rock'n roll on hubaa. Ainut vika oli se, ettei ehtinyt juoda. Muut hoitivat sen puolen. Jatkot pidettiin KGB-eristettyjen huoneessa ja olivat hupaisat. KGB joutui kuvioon siksi, että olimme sijoitettuja alempaan kerrokseen kuin muut. Yö oli hylätty lyhyt ja ytimekäs. Aamu valkeni kovaan meluun, ja ryskeeseen, jonka aiheutti roskakuski. Aamiaistarjoilu oli tasapuolisen epätasapuolista. Joku ei saanut kahvia ja toiselle ei annettu leipää. Joka tapauksessa suuntasimme kulkumme kaupunkiin ja kuppilaan...(Puolueettoman tarkkailijan toimintaa häiritsevät tässä vaiheessa ratkaisevasti katsekontaktiharjoitukset, lasinpohja näyttää varsin kiintoisalta)...JOSTA TIEMME ERKANIVAT JA YHTYIVÄT JÄLLEEN RAVINTOLA DU NORDISSA - EI VAAN GNOOMISSA ja istuimme isossa salissa jyvissä tuoleissa. Tarjoilijat olivat jäykän ystävällisiä Ruokalistalta ei oikein löytynyt muuta kuin pihvejä. Keittokin oli - tosin selvisi, että ne olivat pussiselaisia. Pyrekeitto oli herkkusienikeittoa. Punkkulasi muuten maksoi enemmän kuin kaikki muut yhteensä. SUOLAA OLI REIPPAASTI KUIN ENNEN VANHAAN POHJOIS-KARJALASSA.

Syötyämme jatkoimme hortoilua kaupungilla. Aika rientäen kulki, tuli laivaan kiirus. Pääsimme paattiin, laitoimme tavarat tallelokeroon, tällä kertaa osasimme ihan itse. Kiiruhdimme Hillen baariin viileään olotilaan. Kahvi ym. virookkeet tekivät kauppansa. Ajan kuluksi siirryimme hämybaariin juomaan drinkkejä, San Franciscot ja koshurushi-anit maistuiivat. Kuramoottori tilasi Hot Shotin ja sai keskioluen; So what, I'm so hot!! (OH JEAH! Lisää tässä kohtaa puolueeton tarkkailija)

TÄSSÄ VAIHEESSA ON KYLLÄ EHDOTOMASTI MUISTUTETTAVA EESTITALLISSA (SIIHEN AIKAAN KUN SIITÄ KIRJOITETTIIN OLIN HAKEMASSA LISÄÄ VALUUTTA) KEKSI-MÄSTÄMME PAKSUIEN PIHVIEN INNOITAMASTA LAULETAANPAS VEDESTÄ -LAULUN LISÄSÄKEISTÖSTÄ, JOKA KUULUU SEURAAVASTI: LAULETAANPAS LIHASTA, JOTA AINA RIITTÄÄ! VAIKKA KUINKA SÖISIT SÄ, EI SE LOPU SIITTÄ. PIKKU-AKUN NÄLKÄ ON, NIIN MYÖS PAULIN, ANTERON! AH KUN SENTÄÄN HYVÄLTÄ - PALJAS LIHA MAISTUUI JA SITTEN SAAVUIMME HELSINKIIN. Katselimme bussin ikkunasta hetken Helsingin lauantai-yöelämää ja suuntasimme kohden Turku... Menojalan vipatukselta huolimatta saimme audienssin Nukkumatille. Turussa törsäsimme taksiin ja painelimme Three Beersiin. Joukkomme oli huvennut neljään, mutta kotoista tunnetta ei voittanut mikään. JA VOI HELPOTUKSEN HUOKAUSTA, MIKÄ PÄÄSI THREE BEERSIN MIESTENHUONEESSA: SO WHAT, I'M SO HOT!!!

Juorupalsta

Osakuntalaisiin on iskenyt suunnaton muuttovimma. Yo-kylässä itäpuolelta länsipuolelle, Röntämäestä itäpuolelle, Ispoisista Yliopistonkadulle, Ispoisista Nummenmäelle, Nummenmäeltä Pohjolaan – nämä ovat yleisimmät viime aikain muuttoreitit. Erinäisiä muuttokuormia on siis bongailtu Turun kaduilta ja Joukylän poluilta.

Osakunnan sinkku – tai ainakin melkein – mieskeskittymä Yo-kylän länsipuolella on tietyistä poisuutoista huolimatta vahvistunut. Viimeisimpien tietojen mukaan vie-reisissä taloissa (1 hlö/talo) asuu Länsi-Berliinin puolella peräti kuusi kpl osakuntaan kuuluvia herroja. Rajuja korttelinvälisiä kerrosbileitä siis odotettavissa...?

SKO-laisten syksyinen retki Vaasan yliopiston Savolaiseen osakuntaan kirvoitti ainakin eräiden tietolähteiden mukaan osakuntamme ex-emännän extaasiin ja tanssahtelemaan pöydällä eräessä paikallisessa ravitsemusliikkeessä. Ex-emäntä tosin pyrkii kiistämään edellämäinintun tiedon.

Myös kunnianarvoisa, nyt jo emeritus-asemaan päässyt kuraattorimme intoutui tanssahtelemaan pöydällä ÖFN:n vuosijuhlassa Svenska Klubbenilla Pygmikuoron esittämän "Minun juomani kossu on" -cancanin tahdissa. Och nästan alla delta-gande från SKO talade mycket flytande svenska – Susanne skulle ha varit mycket stolt över oss.

Muuan arvoisista seniorijäsenistämme kävi viime kesänä peräti kaksilla SKO:n kesäpäivillä eri paikkakunnilla Itä-Suomessa. Tosin hän oli tietojemme mukaan ainoa osanottaja kummassakin tapahtumassa. Osakunnan hallitus kiittelee seniorimme aktiivisuutta.

Viitaten KÄK 1/1994 jourupalstaan, jossa moraalinvartijamme esitti päiväkahvitarjousiaan, kommentoi kyykkämestariimme,

ettei hän Pilvilinnassa mitään kahvia ole saanut.

Yleisesti ottaen pasifistisista mielipiteistään tunnettu isäntämme osoitti eräänä myöhäisenä ja kaikin puolin mustan aukon hallitsemana (whisky! whisky!) maanantailtana tietyn koulutuksen imeytyneen peräti selkärankaan asti: "Haa – lentokone! Ilma-ammuntaan, leko oikealla 150 metriä, sarja, sarja." Isäntä kiistää jyrkästi edellisen. "Sinäkin Brutukseni", lausahtaa ex-kuraattorimme.

Seniorijuhlassa sattui ja tapahtui:

Juhlaboolin alkoholimäärä ei miellyttänyt kaikkia juhlijoita ja niinpä eräät heistä tulivat myöhemmin keittiöön nauttiakseen ämpärin pohjalle jäänyttä boolia. "Tännehän se on ämpärin pohjalle jäänyt koko viina!" lausahti ex-kuraattorimme aviomies ja joi onnellinen hymy kasvoillaan paljasta Mehukattia.

Jatkojen melkein suutelukohtauksen sisältänyt speaktaakkeli "Antonius ja Kleopatra" onnistui hyvin, vaikka Mahtava Roman Armeija olikin välillä tuolivarastossa selällään Puhelinlankoja laulellen.

Perinteitäkin kunnioitettiin. Laatoitusta työstettiin runsain määrin eripuolilla Osista jatkojen aikana, mutta nyt kukaan ei kuitenkaan sisällyttänyt "Yrjö-Koskista" kahvipannuun. Toimistosikahakemuksia odotellaan...

*Kiistämme
kaiken*

Proffan listalta

ISO III	15,00
A-OLUT (pullo)	14,00
SIIDERI	15,00
LONKERO	16,00
SALMIAKKIKOSSU	20,00
PEPSI	10,00

A - OI KE U D E T

AVOINNA

SU-TO

KELLO 15 - 01

PE-LA

KELLO 15 - 02

BILJARDI • DARTS

• AJANVIETEPELIT

• FLIPPERI • TV

• ILMAISET

KOKOUSTILAT

• PÄIVÄN LEHDET

Räätäntöla
PROFFAN
K E L L A R I I

REHTORINPELLONKATU 6,

PUH. 250 5515

**Turun Yliopiston
Savo-Karjalaisen
Osakunnan
70. vuosijuhla
8. huhtikuuta 1995
Ravintola
Hamburger Börsissä**

Vivas, Crescas, Florens